

REMARK VS REMARK

Roman

Remark vs Remark

Huberta Burgers

© Huberta Burgers

1e druk december 2014

Titel: Remark vs Remark

Auteur: Huberta Burgers

Coverontwerp: Mandy van Leeuwen

Uitgeverij U2pi BV (Jouwboek.nl), Voorburg

ISBN: 978-90-8759-479-4

NUR: 320

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen, of enige andere manier, zonder voorafgaande toestemming van de uitgever.

HOOFDSTUK 1

1968

Het grint knarste scherp onder de wielen van de auto, een mooie witte mercedes. Veel te luidruchtig naar mijn gevoel, we waren bang de rust en de stilte te verstoren.

Geheimzinnige schaduwen die heen en weer bewogen. De wolken pakten zich samen en de avondlucht was vochtig. Er hing een vochtig-zoet-mos-achtige lucht en het geheel zag er spookachtig uit.

Charles had uitgekeken naar een rustige, afgelegen plek.

We kwamen voorbij een kerkhof. Het grote smeedijzeren hek stond uitnodigend open, of er nog een late bezoeker verwacht werd. We keken elkaar aan en zeiden tegelijk: “Waarom niet?” Zonder aarzelen reden we het pad op in de hoop er niemand aan te treffen.

Het was voor mij de eerste keer dat ik werkelijk een kerkhof bezocht en ik was er eerlijk gezegd een beetje bang voor.

In het begin durfde ik bijna niet te ademen vanwege de drukkende atmosfeer en de weeïge zoete lucht. Er liepen rillingen over mijn rug toen we ineens tussen de grafstenen stonden.

De wagen hing helemaal scheef naar één kant en zakte gevaarlijk dicht bij de grond. We zouden het gewicht wat

moeten verdelen, in de eerste plaats voor de veiligheid en - nog belangrijker - om de grens te passeren zonder argwaan te wekken.

“Emma, sta nou geen uren te treuzelen. We moeten opschieten en bovendien hebben we nog een hele reis voor de boeg. Kom en help me een handje,” gebood Charles.

Het zou onze laatste reis worden, vandaar dat we zo zwaarbeladen waren. We hadden alles of bijna alles meegenomen van wat ons nog restte.

Na deze avond zou ons avontuur voorgoed afgelopen zijn en ik had er moeite mee om me voor te stellen hoe saai de toekomst er nu uit zag.

De hele reis van Zandvoort tot voorbij Arnhem had ik guldens zitten tellen. We reden met de binnenlichten aan, zodat ik goed kon zien wat ik deed. Vooral geen vergissingen maken en nauwkeurig de zakken vullen met 500 guldens in iedere zak. Voor de rijksdaalders was het 250 stuks in iedere zak.

Tijdens het avondmaal hadden we naar de nieuwsberichten geluisterd en tot onze grote verbazing hoorden wij dat er mensen waren aangehouden bij de Nederlands-Duitse grens. Ze hadden zakken met guldens in de auto en die wilden zij de grens overbrengen om in Duitsland te verkopen. Nu zou het voor ons ook afgelopen zijn. Vanaf nu zouden ze beter opletten en de controles aan de grenzen verscherpen. Maar we hadden nog een hele lading in ons bezit en die

moest natuurlijk meteen weg, zodoende hadden wij meteen ons contactpersoon in Duitsland gebeld en tot onze grote opluchting konden wij een rendez-vous arrangeren, maar het was voor de volgende dag, en helemaal in Frankfurt.

De auto moest geladen worden en dat was de grote moeilijkheid. Ons huis had twee verdiepingen en het benedengedeelte hadden we verhuurd aan vakantiegangers. Op dat moment woonden wij dus op de bovenetage en om naar buiten te gaan, waar de auto geparkeerd stond, moesten wij langs de benedenkamers lopen. Dat was een bijzonder zware taak, daar de zakken, volgeladen met geld, rinkelden als je ze bewoog.

Temeer daar onze vakantieganger een politieagent was en op ieder moment de kamer uit kon komen! Als hij ons zou zien sjouwen met enorme zakken met geld, zou dat veel argwaan wekken en ik kon me voorstellen dat hij in dat geval meteen z'n superieuren gewaarschuwd zou hebben.

“Ik voel een druppel”, zei ik tegen Charles.

“We moeten opschieten, het ziet er zo dreigend uit. Ik voel er niets voor om me hier nat te laten regenen.”

We sloten de zakken af en verdeelden het gewicht. Ook in de cabine werden zakken opgestapeld. Onze jassen werden er zorgvuldig overheen gedrapeerd. Toch waren we maar matig tevreden over ons werk. Maar het weer liet ons geen keus en we moesten voortmaken.

Het hele werk duurde niet meer dan een half uur, voor mijn

gevoel leken het uren, maar eindelijk konden we vertrekken, richting de Duitse grens.

We waren erg gespannen, want de auto lag nog steeds scheef en we waren er niet gerust op. Charles verwachtte moeilijkheden aan de grens.

“Houd je paspoort gereed, dan kunnen we wellicht sneller doorrijden”, zei Charles en ik viste de paspoorten uit m’n tas. Het begon nu echt harder te regenen en we wisten niet of we wel door moesten gaan of de auto een poosje aan de kant van de weg zetten en afwachten. We kozen ervoor om de reis toch voort te zetten en aangekomen bij de grens regende het zo hard dat we nauwelijks iets konden onderscheiden, het was een complete wolkbreuk.

Hypernerveus waren we, maar daar lieten we niets van blijken. We hadden wel voor hetere vuren gestaan, maar deze keer was alles anders. Het was de laatste keer en we hadden erg veel geld in de auto, bijna alles wat ons restte.

We voelden ook de vermoeidheid die zich geaccumuleerd had in deze spannende maar ook vermoeiende tijd, onregelmatig eten en vooral de rust, soms bijna niet slapen of alleen een dutje in de auto.

Zwarte lucht, zware regenval, de douanebeambte stond binnen in z’n schuilplaats en keek naar buiten. Er was niemand anders, geen andere auto’s die op ditzelfde moment de grens passeerden.

Hij keek naar buiten en wierp nogmaals een blik op de auto, waarschijnlijk zag hij er geen kwaad in om ons door te laten rijden.

Hij besloot dus om niet naar buiten te komen en gebaarde ons dat we door mochten rijden.

Ik beschouwde deze wolkbreuk als een gift uit de hemel.

Wat een geluk dat we onze reis hadden voortgezet.

De eerste vijf minuten durfden we niets te zeggen. Ik geloof dat we bang waren dat de douanebeambte ons gesprek zou kunnen horen.

We hadden het gehaald! We waren in Duitsland, en maar liefst zonder problemen. Nog een uurtje doorrijden en dan zouden we een hotelletje zoeken voor de nacht. Een hotel buiten de stad, aan de weg, dat zou voor ons ideaal zijn.

“Als we hier de Autobahn afgaan kunnen we misschien wat geschikts vinden”, opperde Charles, en ik moest toegeven dat ik me aardig moe begon te voelen.

“Die daar!”, Charles wees naar de rechterkant van de weg.

Een klein hotel dook voor ons op met een grote parking, een stuk van de weg. Het geheel was ideaal voor ons.

We stapten uit en sloten de auto zorgvuldig af. Het geluk was weer met ons, er waren kamers beschikbaar en de hoteleigenaar vroeg of we ook bagage hadden.

“Nee,” antwoordde Charles, “we hebben heel weinig bagage, liever gezegd alleen wat handbagage. We kunnen dat alleen wel af.”

Maar de hoteleigenaar had al iemand geroepen om ons te helpen.

We wisten de twee mannen te overtuigen dat het werkelijk niet nodig was en de hoteleigenaar overhandigde ons de

sleutel van onze kamer. Wij dachten dat de zaak daarmee afgedaan was.

We installeerden ons in onze kamer en vielen pardoes op het bed. Ik voelde me veilig tussen de dikke muren van het hotel, ver weg van die grensovergangen en douanebeamten. Het was alsof er een pak van onze schouders was gevallen. We waanden ons in een soort van feeststemming.

Charles drukte mij tegen zich aan.

“We hebben het gehaald”, zei hij, “en dat moeten wij vieren.” Z’n handen waren meteen overal en we dachten nergens anders meer aan. “Ik zal even bellen of ze een fles champagne boven kunnen brengen, wat denk je daarvan, liefste?”

Ik bracht hem even met z’n benen terug op de grond en vroeg hem of we die lading met munten zomaar in de auto konden laten voor de nacht.

“Daar heb je gelijk in, Emma. Natuurlijk kan de auto niet onbeheerd blijven met al die geldzakken erin! Ik werd even verleid door jou, ja, door jou. Je weet heel goed dat ik je erg aantrekkelijk vind en het is logisch dat ik daarvoor val.”

Ik was nog op een jonge leeftijd van begin twintig jaar, slank en had halflang, donker haar. Bijna iedere dag zei Charles dat ik er erg charmant en verleidelijk uitzag en dat liet hij dan ook heel vaak blijken.

“Kom op”, beviel Charles, “Nog even aan het werk. We gaan naar beneden om de auto leeg te halen, er zou eens iemand kunnen zijn die z’n nieuwsgierigheid niet zou kunnen bedwingen en het autoportier forceren, je weet het maar

nooit.”

Dus voorzichtig slopen we op onze tenen naar beneden en gelukkig, de weg was vrij. Gauw naar buiten naar de auto. Daar namen wij ieder twee grote tassen. Oeff, loodzwaar waren die.

Nu alleen de entree van het hotel door en vlug de trap op. Gelukkig dat we op de eerste etage zaten en niet op de tweede of derde! We moesten wel een paar maal heen en weer sjouwen en op een goed moment zagen we dat de hoteleigenaar ons heen- en weergeloop bestudeerde.

Ineens stond hij midden in de hal van het hotel, net toen wij eraan kwamen, beladen met weer enkele zware tassen. Niet te tillen en we moesten net doen of ze zo licht waren als een veertje en vooral goed recht houden anders begon alles te rinkelen.

Charles zei dat het onze enige bagage was, want we hadden de indruk dat de hoteleigenaar de tassen wilde overnemen. Maar wonder boven wonder ging alles toch goed en eindelijk was alles boven.

Ik wilde nog niet denken aan de volgende morgen, want dan moest alles weer uit het hotel in de auto. Niettemin waren we bang dat de hoteleigenaar argwaan had gekregen en wie weet, misschien wel de politie gewaarschuwd.

Voor de deur van onze hotelkamer vonden wij de champagne die Charles besteld had en hij schonk de glazen vol. We brachten een toast uit op onze laatste reis en op onze liefde. Hij was in een bijzonder verliefde stemming en daar lagen wij beiden, naakt in bed, dronken van de champagne en

bedreven de liefde. Het werd een wilde nacht. We waren moe, maar de vermoeidheid kon wachten. We gaven ons helemaal aan elkaar over. Tegen de ochtenduren vielen we in slaap, beiden verzadigd door de champagne en de liefde.

“Weet jij hoeveel deze gulden eigenlijk waard is?” vroeg Charles en hij hield een zilveren gulden in z’n hand.

“Een gulden”, antwoordde ik en ik vermoedde meteen dat ik er goed naast zat.

“Je zit er mijlenver vanaf”, antwoordde hij. “Denk eens goed na, wat is er op het moment actueel?”

“Amerika,” antwoordde ik, “heeft dat ermee te maken?”

“Precies”, zei Charles, “de onrust in Amerika, de mensen hebben geen vertrouwen en vluchten in het goud. De goudprijs vliegt omhoog en de zilverprijs, die gekoppeld is aan de goudprijs, gaat dus mee omhoog. Het zilveragehalte in deze gulden is zodanig hoog dat die gulden nu één gulden vijftig waard is. Daar moeten we iets mee doen, het is iets heel buitengewoons. Laten we de zaken even goed overdenken. In Nederland is het verboden om Nederlandse munten te smelten, maar in het buitenland is het niet het geval. We moeten iemand vinden die onze munten wil kopen, verder is het een probleem om er zoveel mogelijk van in ons bezit te krijgen, maar hoe? Hoe komen we aan zoveel guldens?” Dat moest allemaal overdacht worden en we praatten er eindeloos over. Het was het gesprek van de dag geworden.

“Eerst moeten de schapen gelammerd hebben”, zei

Charles. “Daarna zien we wel en gaan we een reisje maken, waarschijnlijk naar Duitsland.”

Wij woonden in Zandvoort, in een leuk huisje, niet ver van het strand en het dorp, aan de voet van de duinen. Je zou zeggen “een beetje in het zand gedrukt”.

We hadden ook een boerderij in Schoorl met een behoorlijk stuk land. De boerderij behoorde eigenlijk aan Charles’ moeder, die had dat eens gekocht omdat zij, zoals zij zei: “altijd bang was dat er nog weleens een oorlog uit zou kunnen breken.”

We zouden dan allemaal onze intrek kunnen nemen in de boerderij en het zou ons aan niets ontbreken. Het lag erg afgelegen en er was veel grond omheen, meerdere hectaren. We hielden van het buitenleven en we waren daar ook voor het grootste deel aan onszelf overgeleverd. Dat was totaal geen probleem, er was enorm veel te doen. We hadden er kippen, ganzen en schapen. De schapen waren er, omdat er zoveel land bij was. Die moesten het gras kort houden.

In het najaar kwam de ram erbij en vervolgens werden de lammetjes in het voorjaar geboren. Als de “lammertijd” aangebroken was moesten we er dag en nacht bij blijven, omdat er soms weleens iets misging bij de geboorte van de lammetjes.

Dus de hele dag observeerden wij de schapen. Als er één ooitje zich van de troep afzonderde was dat een teken dat het lam in aankomst was. Wij dirigeerden het schaap vervolgens in de schuur en zo konden we het hele proces volgen. Maar